

Bayer Zsolt: Az ember mint félig kész állat

2021 augusztus 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nagy francia forradalom alatt kezdték lebontani a vallási identitást a nyugati világban.

Nietzsche szerint az ember a félig kész állat.

Stimmel. Így, félig kész állatként hagytuk ott a természetet, ahol gyengék és sebezhetőek voltunk, s elindultunk a hatalmas felfedezőútra, a természetén túlra, odaát, a megismerés, a tapasztalat, a tudás világába, a társadalomba, ami Marx szerint (hivatkozunk rá, hátha a mai „progresszívek” is örülnek majd!) az ember nembeli lényege. A vallás pedig – mondja szintén Marx, az „igazságos” tömeggyilkosságok szülőatyja – „az ember nembeli lényegének fantasztikus megvalósulása, ha a nembeli lényeknek nincs igazi valósága”.

Látod? Ha ilyesféle mondatokat tudsz leírni, halhatatlan leszel. Ugyanis a vallástalanság, a transzcendensellenesség, a világ varázstalanítása a félig kész állat riadalma a valóságtól, a gyengeségtől és a sebezhetőségtől. Az önmaga kicsinységétől és kicsinyességétől rettegő ember akar a globalizációba menekülni, hogy egy világállamban egyesülve maga mögött érezhesse összes fajtársát. A farkát, a lassan nyolcmilliárd Homo sapienst, hogy ne legyen egyedül. Az önmaga kicsinységével és jelentéktelenségével szembenézni képtelen ember harsogja, hogy minden ember egyenlő, holott ez csak a születés pillanatában (lehetne) igaz, s a törvény előtt valóban igaz, amennyiben normális világban élünk.

De ezen túl mindenki a maga ura.

Hogy az esélyeknek kellene egyenlőknek lenniük? Igen, ez igaz. S ezért meg is kell(ene) tenni mindent. Ám abban a nem várt esetben, ha egyszer valóban mindenki ugyanazokkal az esélyekkel és lehetőségekkel kezdené az életét, akkor is nincstelen, nyomorult, koldus, bűnöző, anyagyilkos, erőszaktevő, bántalmazó, agresszív, tolvaj, önsorsrontó, drogos, közveszélyes, deviáns szörnyeteggé válna a társadalmak nagyjából egy tizede.

A felesleges egytized. Akiken nem lehet sehogy sem segíteni. Ugyanis az ember nem születik eleve jónak. Sajnos.

Éppen eddig jutottam gondolataimban, amikor megjelent a Mandiner lapszemléjében Szentesi Zöldi László barátom írása a Facebook oldaláról:

„Mit várunk a mai kortól, amikor a f? princípium a következő: »Minden ember szabadnak és jogokban egyenlőnek születik és marad; a társadalmi különbségek csakis a közösség szempontjából való hasznosságon alapulnak.«

Vagy itt a másik, ami ugyanaz, eltérő díszcsomagolásban: »Minden emberi lény szabadnak születik, és azonos méltósággal és egyenlő jogokkal rendelkezik. Az emberek, ésszel és lelkiismerettel bírván, egymással szemben testvéri szellemben kell, hogy viseltessenek.«

Európa és a nyugati civilizáció azóta hanyatlak rohamosan, amióta a fenti utópiát megtette jelzőtáblának. Természetesen bűdletes hazugság, hogy minden ember egyenlőnek születik, dekéra azonos méltósággal, megkötelező rokonszenvvel a másik iránt.

Ez hamis mítosz. Erkölcsei imperativus, amely az egyenlősít? ideológiát szolgálja, de értelmezhetetlen, a való életben semmit sem jelent? üres blabla.

Ember és ember között soha nem lesz egyenlőség. Az egyik hülye, a másik zseni. Az egyik afrikai koldus, a másik Vilmos herceg csemetéje. Az egyik bantu pásztor, a másik szlovák. Főorvos. Egymás mellett futó élettörténetek, amelyek sem morálisan, sem kulturálisan soha nem metszik egymást. Soha nem voltak és nem lesznek egyenlők, soha nem élvezik ugyanazon jogelnyöket, soha nem lesznek hasonlóak, azonosak semmilyen tekintetben, hiszen eleve nem is lehetnek.

A világot a különbözőség tartja életben. Az a szép az életünkben, hogy mindenki eltér a másik embertől, más utat, szokást követ, másképp fogalmazza meg helyét a világban. Az egyenlők társadalma megvalósíthatatlan, primitív utópia. Csak vérbeli s...ggfejek és szobatudósok hisznek benne, akik nem ismerik a világot, nem ismerik az embert, és persze nem ismerik önmagukat sem.

Rend, harmónia, munka, család, közösség, szellem, hit, hagyomány. Minden, ami az ember erőfeszítéseiből szökken szárba, teljesítmény. Csak ebben szabad hinni. A dumában nem.

Az emberi egyenlőség konkrétan semmit sem jelent. Üres moralizálás, fedősztori, ami mögé bújva borzalmas bűncselekményeket követnek el az egyes ember és a társadalom ellen. Fellázítják a cselekedet, állandó feszültséget szítanak, képtelenek abbahagyni a permanens forradalmaikat, romlásba döntenek, elpusztítják a szépséget, a tudást, a példaképeket, az eszményeket.

Mert a tételmondatból, hogy minden ember egyenlő, csakis ez fakadhat: puccs a józólés, a tudás ellen, a buták, tehetségtelenek, selejtek gyözelmé.

Gondolkodj!”

Tökéletes. Köszönöm.

Igen, ezt a hamis erkölcsi imperatívust magunk mögött hagyni erkölcsi kötelesség, s egyáltalán nem antihumanizmus. Az antihumanizmus: elhitetni a cselekedet, hogy valaki, sőt: egyenlő. Antihumanizmus a felszabadulás, a teljes egyenlőség, a szebb jövő, a szabadság nevében tömeggyilkosságokat elkövetni. Antihumanizmus az emberiséggel közösséget vállalni. Ismétlem: aki az emberiséget szereti, nem szeret senkit.

Ha élére állítjuk a kérdést, minden leegyszerősödik és világossá válik. Ha egy katasztrófa közepében találok magam, és a Jóisten kegyelméből lehetőséggem van egyvalakit megmenteni, akkor egy szerettemet fogom megmenteni. Gyermekeimet, asszonyomat, anyámat, apámat. Ha nincs ott közülük senki sem, akkor egy honfitársamat fogom megmenteni. Ha honfitársam sincs jelen, akkor a hozzám legközelebb állót vagy a legelesebbet – öreget, gyermeket. Ez a normalitás sorrendje. Égő házban sem az emberiség sikoltoz, hogy „mentsetek meg!”, s a Titanicon sem az emberiség morzézta a fekete éjszakába, hogy „Save Our Souls”.

Akinek nincs sem nemzeti, sem vallási, sem pedig nemi identitása, az beteg és senki. Nyomorult földönfutó vagy gátlástalan gazember. Akiknek világmegváltó rögeszméik vannak, jó eséllyel lesznek tömeggyilkosok. Vagy savanyú, mosolytalan szobatudósok, akik az élet mellett járnak. Elment az ilyenekre a XX. század. És az „egyenlőség” téveszméje mindig a nagyszerűt, a kiválóat, a különlegeset, a nagyot alkotót, a plebsből kimagaslót veszi célba, rángatja le, öli meg. Nincsen ebben semmi újdonság.

Már Madách is tudta ezt – előbb Éva szól az Athéni színen:

„Éva (a csarnok lépcsőzetére lépve)

Szivem mindig szorul, ha éhez? nép / Itéletét látom nagyok felett. / Ha sárba hull a fényes, kárörömmel / Szemléli a pór, gúnyyal illeti, / Mint hogyha önmocskát is igazolná.”

Majd Ádám beszél:

„E gyáva népet meg nem átkozom, / Az nem hibás, annak természete, / Hogy a nyomor szolgává bélyegezze, / S a szolgaság, vérengz? eszközévé / Sülyessze néhány dölyfös pártüt?nek. / Csak egyed?l én voltam a bolond, / Hivén, hogy ilyen népnek kell szabadság.”

Hát változott bármi is? Nem. Ebben minden változatlan. De a varázstalanítás nehezebben haladt. Ennek okát Szerb Antal így foglalta össze:

„Csak egy maradt meg, ami közös minden emberben: a mese. A sárkányok és a tündérek mindnyájunkban egyformán bennünk élnek. Ha mélyebben magunkba nézünk, a sárkány ott bent sokkal valóságosabb, mint a repül?gép. Ha a repül?gépek egyszerre mind elpusztulnának, a következ? nemzedéknek talán már nem is volna semmi képzelete a repül?gépr?l. De sárkányok mindig lesznek, amíg emberek élnek a földön [...]”

Hát persze hogy mindig lesznek sárkányok. Legalábbis sokáig ezt hihettük. De már Rüdiger Safranski így látta az új évezred elején:

„[...] az ember természet?l fogva mesterségességre, tehát kultúrára és civilizációra van utalva. Mint nem megállapodott állat alakítja a természetét – éspedig kultúrával –, kulturális második természetét. Fantáziájában egy lépéssel mindig is el?bbre jár, és a második természetét képzeletében megel?legzi és begyakorolja. Például a vallásban, a metafizikában, a mesében végezte els? repülési kísérleteit. Mióta ténylegesen tudunk repülni, a vallás, a metafizika és a mese veszített jelent?ségéb?l. Els? természetében az ember félelem meghatározta lény. Mindenütt veszélyek leselkednek rá, és mivel a fantáziája jobban ki van fejl?dve, mint az ösztönei, a fenyeget? világban csupa fantasztikus kauzalitást lát.

Hogy ne gy?rjék le saját képzelgései, az embernek ki kellett találnia a megismerést. Így például felismerte, hogy a villámot meteorológiai viszonyok okozzák. Ett?l kezdve nem istenitélet csapott villámként az ember lelkiismeretébe. Imádkozás helyett inkább villámhárítót készített az ember. A magunk teremtette második természet, sok egyéb mellett, ilyen villámhárító-kultúra. Tehermentesítés, a félelem korlátozása, kockázatcsökkentés. A technikával protéziseket, páncélokat, héjakat, véd?burkokat készítünk magunknak.”

És mindeközben – tegyük gyorsan hozzá –, pusztá félelemb?l teljesen elpusztítjuk az els? természetet. S?t, a helyzet ennél is rosszabb: mivel a Homo sapiens (Nyugaton) létezése óta a legjobb, legkényelmesebb, legkönnyebb, leghedonistább életét élheti, ezért – pusztá unalomból – második természetünkben is elkezdünk fantáziálni. S ha már nem kell imádkozni, ha már nincsen Isten, akkor ebben a második természetünkben kell istent barkácsolni önmagunknak.

Ám önmagunkat nem nevezhetjük istennek – bár végtelen és elszomorító ostobaságunkban és önhietségünkben már régen azt hisszük, istenek vagyunk –, ugyanis az ellentmondana második természetünk attribútumának, vagyis a megismerésnek és a tudásnak. Így lesz az új isten a szabadság, amelyet immáron abszolútnak és abszolút korlátlanak érez és hisz az ember, így aztán oda jutottunk, hogy megpróbáljuk felülrni az els? természetb?l itt maradt összes determináltságunkat, például a biológiai determináltságot.

E téveszme jegyében születnek azok az elmebeteg elméletek, amelyek szerint nincs biológiai nem, hiszen a nem

pusztán társadalmi elvárások kérdése, vagyis szabadon megváltoztatható és váltogatható. Genitáliák, genetika és biológia mit sem számít többé – csak az számít, amit az ember akar és érez. Így lesz elmebaj a szabadságból is. És ne felejtjük, és nem lehet elégszer megismételni: az embernek normális körülmények között három fő identitása van: vallási, nemzeti és nemi identitása.

A nagy francia forradalom alatt kezdték lebontani a vallási identitást a nyugati világban, ez mára – nyugodtan kijelenthetjük – befejezett tény. A nyugati embernek nincsen vallási identitása többé.

A nemzeti identitás lebontása a második világháborút követő időszakban vette kezdetét, a jóléti társadalmak kialakulásával egy időben, a globalizáció térnyerésével párhuzamosan. És azt látjuk, hogy a nemzeti identitás lebontása szintúgy a végéhez közeledik a nyugati világban – tessék csak egy pillantást vetni a mai Németországra, az önsorsrontó nihil és a semmilyenség, a hazug és elmebeteg jóemberkedés földjére. (A skandinávok – főképpen a svédek – ugyanitt tartanak már, sőt elterjedt! Mint a régi viccben: hol áll most a kapitalizmus? A szakadék szélén. És a szocializmus: mindig egy lépéssel elterjedt.)

Napjaink programja pedig a maradék identitás, a nemi identitás lebontása. Az egyszerre rettegő és unatkozó Homo sapiens végső harca önmaga és a normalitás ellen.

S miközben a nyugati ember ezt teszi önmagával és ezt nevezi szabadságnak, aközben jóemberkedésből magára ereszt egy olyan tömeget, amely vallási identitásában egyenesen megingathatatlan és bigott, nemzeti identitásában sem megkérdőjelezhető, nemi identitása pedig szintúgy kikezdzhetetlen.

Egy imbecillis is meg tudja jósolni, ha két ilyen tömeg összekerül, melyik fogja maga alá gyúrni és felszámolni a másikat.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
